יום ב', כ"ו בתשרי תשס"ה (11 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בימי חול המועד סוכות, בשנת תש"ט (1948), **שוחררה העיר באר-שבע.**

בימים בין ה- 19 ל- 25 במאי, במלחמת העצמאות בשנת תש"ח (1948), תקף הצבא המצרי את קיבוץ יד-מרדכי בכוחות של חי"ר, טנקים ותותחים, והצליח לכבוש אותו לאחר שהמגינים נסוגו בעקבות 5 יממות של קרבות קשים. בכך, נפתחה בפני המצרים הדרך אל מג'דל [אשקלון], ומשם צפונה אל מרחבי חטיבת גבעתי במגמה להתקרב אל תל-אביב ומזרחה אל בית-ג'ובריו והר חברון במגמה לנסות ו**לנתק את הנגב משפלת הדרום וממדינת ישראל**. תוך 10 ימים נכשל הצבא המצרי בהתקפתו על **נגבה**, הצליח לכבוש את **ניצנים** ולהתבסס במרחב **אשדוד**, אבל נבלם ע"י לוחמי חטיבת גבעתי בסיוע מטוסי הקרב הראשונים של חיל האוויר הישראלי. אלא... שביום הלחימה האחרון, לפני תחילת ההפוגה הראשונה ב- 11 ביוני 1948, השתלטו המצרים על משלטי צומת נ"צ 113 [לימים **צומת גבעתי**] **וניתקו את הנגב מכל אפשרות של אספקה** באמצעות תחבורה מוטורית; נותרו רק דרכי התובלה האוויריות.
בינתיים הרחיבו המצרים את מאחזיהם מדרום ומצפון לבאר-שבע. הם הצליחו להקים קשר משלטים ישיר מגבול מצרים בחצי-האי סיני, ולהיאחז לאורך כביש עוג'ה-אל-חפיר [ניצנה] – ביר עסלוג' – באר-שבע, ובמקביל גם להיאחז בכביש המוביל מבאר-שבע צפונה ולהחדיר כוחות מצריים אל מרחבי הר-חברון בואך רמת-רחל שבדרום ירושלים. חטיבת הנגב העתיקה את קיבוץ אורים אל מדרום לצאלים ומיקמה אותו במבנים משטרתיים, כדי לחסום את דרכו של הצבא המצרי מחאן-יונס [בדרום רצועת עזה] לבאר-שבע. במקביל, חסמו כוחות הפלמ"ח את כביש עזה – באר-שבע ע"י שני משלטים: ליד קיבוץ סעד ומדרום למשמר-הנגב. נסיונו של חטיבת הנגב לכבוש את ביר-עסלוג' ולנתק את כביש ניצנה – באר-שבע לא צלח. הן לוחמי גבעתי והן לוחמי חטיבת הנגב לא הצליחו לכבוש את מצודת עיראק-סוידאן, אף שתקפוה 7 פעמים. את המצודה כבשה ב- 9 בנובמבר חטיבה 8 המשוריינת, לאחר שכבר נפרץ המצור על הנגב.
הנגב נותר אפוא מנותק כמעט 5 חודשים רצופים, בין תחילת יוני לסוף אוקטובר 1948. כל אותה תקופה, התקיימו קשרי התחזוקה (אספקה ופינוי) עם הנגב באמצעות מטוסי התובלה הדו-מנועיים והארבע-מנועיים של חיל האוויר, אל שדה הנחיתה המאובק שליד קיבוץ רוחמה וממנו. עם תום ההפוגה הראשונה, ב- 9 ביולי, צה"ל פתח ביוזמות מתקפה רציניות בזירות ירושלים והגליל; בדרום ובנגב הוא נותר במצב של מגננה. המצרים הרחיבו את מאחזיהם כדי לחזק ולעבות את החיץ המנתק את הנגב, ומיד לאחר מכן פתחו בהתקפות על 4 יישובים עבריים בדרום. 3 ההתקפות על גלאון, נגבה וכפר-וורבורג נבלמו ונהדפו ע"י לוחמי היישובים וגבעתי; ההתקפה על בארות-יצחק שממזרח לעזה, ב- 15 ביולי, היתה הקשה מכולן. הצליחו המצרים לפרוץ אל היישוב המבוצר ולהשתלט על מחציתו, לפני שנהדפו אל תחומי עזה.
ניתוקו של הנגב מן הרצף הטריטוריאלי של מדינת ישראל, החל בתחילת יוני 1948, שכנע את המתווך שנשלח מטעם האו"ם, הרוזן פולקה ברנדוט, להציע למועצת הבטחון ולעצרת האו"ם **להוציא את כל הנגב** מתחומי הריבונות של מדינת ישראל ולהעמידו תחת ריבונות ממלכת ירדן ההאשמית. ["אל הנגב– 50"] *על גורלו של הנגב בכלל, ושל בירתו באר-שבע בפרט, בע"ה מחר...*

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל